29/09/2020

Η Σύναξη των Αγίων Ισιδώρων στον ομώνυμο ναό του Λυκαβηττού

/ Ορθόδοξες Προβολές

- Του Πάνου Ν. Αβραμόπουλου

Μέρα ηθικής έξαρσης, αλλά και εσωτερικής χαράς η Κυριακή 27-ης-9-20, για τον αθηναϊκό λαό, που συνέρρευσε μαζικά, στον μοναδικής φυσικής καλλονής ναό των Αγίων Ισιδώρων Λυκαβηττού και επ' αφορμή της εορτής της σύναξης των Αγίων Ισιδώρων Πηλουσιώτου και Χιοπολίτου, να δεηθεί ευλαβικά στην μνήμη τους και την θαυματουργικής τους παρουσία, αλλά και να λάβει την ευλογία του Σταυρού, από τον ευσεβή ιερέα του ναού Πατέρα Δημήτριο Λουπασάκη, που αγόγγυστα με υπομονή και εγκαρτέρηση, κάθεται ακούραστα για να σταυρώσει - ευλογήσει, έναν έναν τους πιστούς που ευλαβικά συρρέουν στην θαυματουργική εκκλησία των πανσέπτων Αγίων Ισιδώρων

. Και βεβαίως ο πανέμορφος ναός των Αγίων, που συμπυκνώνει όλη την ομορφιά και την χάρη του αθηναϊκού τοπίου, στον απαράμιλλης αισθητικής λόφο του Λυκαβηττού, λαμπύριζε στο φθινοπωρινό λιόγερμα, με τους χρυσοπόρφυρους αετούς του Βυζαντίου και την γαλανόλευκη να ντύνουν κάθε του γωνιά, αλλά και με την θρησκευτική κατάνυξη της ιερής ημέρας, να μυρώνει την ατμόσφαιρα.

Περιβεβλημένος ο ναός από τα ακολουθούμενα παρεκκλήσια του – που κλιμακώνονται γύρω, σε επάλληλα επίπεδα, παραπέμποντας σε μια μετεωρική δομή – της Αγίας Παρασκευής, της Αγίας Μαρίας της Αιγυπτίας, του Αγίου Ιούδα του Θαδαίου, του κεντρικού του γλυκυτάτου Ιησού, αλλά και της σπηλιάς του Αγίου Αριστείδη, προξενούσε μια ασύγγνωστη ηθική ανάταση και έξαρση στους πιστούς, για τους σπουδαίους Αγίους της χριστιανοσύνης μας Ισιδώρους Πηλουσιώτη και Χιοπολίτη. Τις πάνσεπτες αυτές ορθόδοξες μορφές, που με τον ενάρετο και ασκητικό βίο τους, διέλαμψαν ηθικά στο χριστιανικό αγιολόγιο και διακόνησαν την αγάπη του Χριστού στα πέρατα της οικουμένης.

Ο Άγιος Ισίδωρος ο Χιοπολίτης, ήρε την καταγωγή του από την Αλεξάνδρεια, ήταν σιτιστής του ρωμαϊκού στρατού, φέροντας τον βαθμό του εφέδρου και παράλληλα ένθερμος οπαδός του χριστιανισμού. Στα χρόνια του αυτοκράτορα Δεκίου, ο ρωμαϊκός στόλος, απέπλευσε στην Χίο, με ναύαρχο τον Νουμεριανό. Ο Ισίδωρος και ο χριστιανός φίλος του Αμένιος, εγκαταστάθηκαν σε ένα σπίτι στον κάμπο και τα βράδια καθώς προσεύχονταν στον Θεό, μεγάλες λάμψεις και φλόγες κατέβαιναν από τον ουρανό στην στέγη του σπιτιού τους. Στοιχείο που έπεισε τους γείτονες, ότι ήταν θεϊκό σημάδι και βαπτίσθηκαν χριστιανοί. Τα γεγονός αυτό διεδόθη γρήγορα και από τον εκατόνταρχο επίσης Ιούλιο, που το ανέφερε στον ναύαρχο Νουμέριο. Και ο τελευταίος βαθιά ενοχλημένος ως ειδωλολάτρης, κάλεσε τον Ισίδωρο σε απολογία, που με σθένος ανυποχώρητο και ηθική ένταση, προάσπιζε την χριστιανική πίστη του. Επακολούθησε ο ανηλεής ξυλοδαρμός του Ισιδώρου και εν συνεχεία η φυλάκισή του. Ενώ αμέσως κατέφθασε στο νησί και ο πατέρας του, σφόδρα ενοχλημένος που ο γιος του είχε απαρνηθεί τα είδωλα και είχε ασπαστεί τον χριστιανισμό. Στις επίπονες παραινέσεις του πατέρα του, να επανακάμψει στην ειδωλολατρία, ο Ισίδωρος έμεινε ανυποχώρητος, κάτι που τον εξόργισε και έδωσε εντολή να τον θανατώσουν. Έτσι ο Άγιος Ισίδωρος βασανίσθηκε βαναύσως, σύρθηκε δεμένος σε άλογο και εν τέλει αποκεφαλίστηκε στις 14 Μαΐου του 250 μ.Χ. περνώντας στην αθανασία των μαρτύρων της πίστης μας. Και στην μαρτυρική Χίο εορτάζεται ως πολιούχος της, συνιστώντας τον προστάτη των αρτοποιών και των ναυτικών.

Ό Άγιος Ισίδωρος ο Πηλουσιώτης, ήταν μοναχός στην Αίγυπτο και εκκλησιαστικός συγγραφέας του Δ΄-Ε΄αιώνα. Γεννήθηκε από ευλαβείς γονείς στην Αλεξάνδρεια της Αιγύπτου το 370 μ.Χ. και έλαβε ευάγωγη παιδεία για αυτό και διετέλεσε κατηχητής και διδάσκαλος της πίστεως στην περιοχή του, αλλά και αλλού. Από την παιδική του ηλικία εκδήλωσε ξεχωριστή αγάπη για την ορθοδοξία, εγκαταλείποντας τις ανέσεις και την οικονομική του επιφάνεια και οδηγήθηκε στο Πηλούσιο – μεταξύ του ποταμού Νείλου και της χερσονήσου του Σινά- όπου και χειροτονήθηκε πρεσβύτερος. Εκεί διακόνησε το λόγο του θεού, μέχρι τα βαθιά του γεράματα το 450 μ.Χ. Με την πολυμέρεια της παιδείας του και τον ενάρετο και

ασκητικό του βίο, δίδασκε και νουθετούσε χριστιανικά και έγινε γνωστός παντού στην περιοχή του Πηλουσίου.

Η φήμη του επεκτάθηκε προϊόντος του χρόνου παντού και τον επισκέπτονταν από όλα τα μέρη, λαϊκοί και κληρικοί, για να τους ερμηνεύσει με την σοφία και την επίζηλη θεολογική παιδεία του, δύσκολα γραφικά χωρία. Με το υψηλό του κύρος απευθύνονταν σε ανώτατους πολιτικούς και διοικητικούς παράγοντες, ακόμα και στον αυτοκράτορα Θεοδόσιο τον Β΄, για την διευθέτηση δισεπίλυτων προβλημάτων. Για τούτο και ο πατριάρχης Αλεξανδρείας Κύριλλος τον αποκαλούσε «Πατέρα».

Ο Άγιος Ισίδωρος αποτιμάτο ως πρότυπο μοναστικού βίου, αλλά και θεολογική σοφίας. Ο Μέγας Φώτιος, τον αποκαλούσε «κανόνα ιερατικής και ασκητικής πολιτείας», ενώ ο ιστορικός Ευάγριος της εποχής του, σημείωνε για τον Άγιο «αγγελικόν μεταλθών βίον». Ένεκα τη πνευματικής σχέσης που είχε με τον Άγιο Ιωάννη τον Χρυσόστομο, υπεράσπισε σθεναρά την μνήμη του και πέτυχε λίγο πρίν το 416 μ.Χ. να αναγραφεί και πάλι το όνομά του, στα δίπτυχα της εκκλησίας της Αλεξανδρείας. Ακόμα κατεδίκασε τον αιρετικό Νεστόριο και επέτυχε να πείσει τον αυτοκράτορα τον Θεοδόσιο τον Β΄, να παραστεί στην Σύνοδο της Εφέσου το 431 μ.Χ, όπου και κατεδίκασε τον Νεστοριανισμό. Τέλος συνέγραψε περί τις 7.000 επιστολές, που θεωρούνται μνημεία θεολογικής σοφίας και πνευματικής εμβρίθειας. Παρέδωσε γαλήνια σε βαθύ γήρας το πνεύμα το 440 μ.Χ και ετιμάτο ως Άγιος τόσο στην ανατολή, όσο και στην δύση, δοθέντος ότι το σεπτό λείψανό του αποτέλεσε «πηγή θαυμάτων τοις προσιούσι πιστών». Η εκκλησία μας τον αγιοκατάταξε και τιμά την μνήμη του στις 4 Φεβρουαρίου, ημέρα της κοιμήσεώς του. Μ τις αυτές τις σπουδαίες ορθόδοξες μνήμες, ο φιλόχρηστος λαός των Αθηνών, έλαβε την ευλογία των σεπτών μαρτύρων της χριστιανοσύνης Αγίων Ισιδώρων και αναβαπτίσθηκε ηθικά, στο μοναδικής φυσικής καλλονής ναό τους, στον πανέμορφο λόφο του Λυκαβηττού.

Παραθέτουμε το Απολυτίκιο του Αγίου Ισιδώρου του Χιοπολίτου :

Ὁ Μάρτυς σου Κύριε, ἐν τῇ ἀθλήσει αὐτοῦ, τὸ στέφος ἐκομίσατο τῆς ἀφθαρσίας, ἐκ σοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν· ἔχων γὰρ τὴν ἰσχύν σου, τοὺς τυράννους καθεῖλεν ἔθραυσε καὶ δαιμόνων τὰ ἀνίσχυρα θράση. Αὐτοῦ ταῖς ἱκεσίαις Χριστὲ ὁ Θεός, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.